

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NOVUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XXXIII. ÉVF. 1933 MÁJUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: A rendkívüli szentév és a szentmiseáldozat. — *Kapka Izabella*: Mária. — *W. J.*: Ha nem volna Eucharisztiaánk... — *Magassy Leó*: Én vagyok, ne féljete. — *Király Ödön*: Meditálás. — *Központi*: Májusi ima-szándékunk. — *Oltáregyleti élet*.

A szenvedők könyvecskéje címen «Az Istent szerető lelkeknek vigasztalására» igen kedves, képekkel illusztrált és a Krisztussal való együtt-szenvedés útját tanító füzetet adott ki a Lazarista Missziós-ház. Teljesen igaz, ami a könyvecske előszavában van: «Oly nehéz az élet és sokhelyütt fogytán van az erő a keresztek és szenvedések békés elviselésére. E könyvecske nem fölösleges és nem egy lélek fog belőle új életkedvet, vigasztalást s békés türelmet meríteni». Ára 30 fillér. Kapható a Kordánál, Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

A rendkívüli szentévben a szentmise alatti szentáldozással szerezhetünk legnagyobb örömet az Úr Jézusnak. A szentmise a keresztáldozatnak megújítása, amelynek viszont most 1900. évfordulója van; a szentmisehallgatás pedig úgy egészen tökéletes és az Úr Jézus akarata szerinti, ha áldozunk is alatta. Hacsak tehetjük, mindig a szentmise alatt áldozunk, mert ez a tökéletesebb. A szentmisén kívüli áldoztatás csak megtűrt, megengedett dolog azok számára, akik bármilyen okból nem tudnak a szentmise alatt áldozni. (Pl. gyónásukkal még nem voltak készen, amikor a szentmisében már áldoztattak és nincs annyi idejük, hogy a következő szentmisét megvárják.)

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése 2-50	Litánia latin szöveggel —50
Egyes példány —25	Litánia Szent Józsefről —05
Az Oe. régi teljes évfolyam 1-20	Levelezőlapok «Örökimádás-tempom»... .. —10
Vezérkönyve —80	«Káinter Károly»-emlékkép —05
Az Örökimádás: Felvételi füzet —10	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre 1-60
Félszázados története 3—	Egyes példány —16
Érme 1—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme —32
Szervezése és működése —10	Indulója —08
Jézus Szíve hónapja, füzve —30	Kis Örökimádás imakönyv... .. 1—
Kötve —60	Fehér lilom... .. —15
Nádasdy «Havi magány» —80	
Kis Szent Terézia szelleme 3-50	

A rendkívüli szentév és a szentmiseáldozat.

AGY TALÁLJUK, hogy a rendkívüli szentévben minden más ájtatosság, imádás, hálaadás és engesztelés mellett legfőképpen a szentmiseáldozatot kell frekventálnunk, mint az Uristen megdicsőítésének legtökéletesebb módját.

Maga a rendkívüli szentév Krisztus keresztáldozatának méltó megünneplésére van elrendelve az 1900 éves forduló alkalmával. Viszont a szentmise áldozat megújítása a keresztáldozatnak. A szentmisében ugyanaz az Úr Jézus jelenik meg az oltáron, aki a keresztút és keresztrefeszítés minden szenvedésével fizette meg a bűn adósságait és mi ugyanazt az Úr Jézust mutatjuk be a mennyei Atyának, aki önmagát áldozta minden idők embere lelkéért. Amikor Ő az oltár korporaléján fekszik és a mennyei Atya reátekint az Ő személyében és — mintegy az Ő szenvedéseire emlékeztetőül megtartott — öt szent sebében megjelenik Előtte Krisztus egész áldozata és elégtétele. Ez teszi a szentmiseáldozatot az Uristen megdicsőítésének felülmulhatatlan eszközzé. Minden más ájtatosság kisebb és kevesebb a szentmisénél. Ennél többet senki sem adhat és ennél szívesebben a jó Isten maga sem fogadhat semmit, mint a szentmiseáldozatot, amelyben *«az Ő szerelmes Fia»* a Neki felajánlott áldozat.

Ezért legyen a rendkívüli szentév főájtatossága a szentmiseáldozaton való buzgó részvétel. Külön hangsúlyozzuk, hogy részvétel, mert arra gondolunk, hogy mindenki, aki e sorokat olvassa, nemcsak szentmisét hallgat, hanem részt is vesz a szentmiseáldozaton szentáldozás révén. Ez, ha tetszik, a legmodernebb katolicizmus, vagy ha akarjuk — teljes joggal — a katolicizmus legősibb kultuszformájának nevezhető, mert már az Írás szerint is a hívek «egyek voltak a kenyérszegésben», ahogy a szentmiseáldozatot — az összes jelenlevők közös áldozása miatt — nevezték.

Szentséges Atyánk mindent megtesz, hogy Krisztus örök áldozatára irányítsa az egész világ figyelmét, tegyük mi is ugyanazt oltáregyesületünk buzgó példaadásával plébániánk hívei között. A havi kötelező szentáldozáson

kívül is minden szentáldozást lehetőleg szentmisével kapcsolatban végezzünk. Vegyünk részt a vasárnapi szentmisén kívül a köznapiakon is, ha tehetjük. És minden szentmisén akarjunk teljes szívvel belekapcsolódni Krisztus örök áldozatába, felajánlva imádságunkat, saját áldozatainkat és szenvedéseinket az Úr Jézuséival együtt, amelyek az Ő személyében mindig megjelennek az oltáron. A kereszt emelkedjék megingathatlanul a lelkünkben és meg fog törni rajta minden hullám, mely a lelkünket fenyegeti s Krisztusnak rajta bemutatott áldozatával — mely 1900 éves korában éppoly élénk és friss, mint a története napján — egyesíteni tudjuk a szentmisében mindazt, ami igaz érték lelkünkben a kereszt árnyékában terem.

Mátrai Gyula dr.

MÁRIA

Szeplőtelen Szűz, Mária!
Lelked fehér, mint tél hava;
Szíved meleg, mint napsugár;
Érzelméd tisztább aranynál.

Tekinteted csillag fénye,
Szavad szeráfok zenéje,
Mosolygásod hajnal pirja,
Szép szivárvány ragyogása.

A rózsának tündöklése,
Liljom égi fehérsége
S ezer virág tiszta bája:
Ragyogásod egy sugára!

Illat kíséri léptedet,
Homlokodon dicsfény rezeg...
Ég s föld szépséged csodálja:
Szeplőtelen Szűz, Mária!

Kupka Izabella.

Ha nem volna Eucharisziánk...

EMLÉKSZEM még, micsoda újság volt számomra, amikor vagy hét évvel ezelőtt először tettem fülemre egy kis detektoros rádió fejkagylóját. Visszafojtott lélekzeffel lestem a hangokat, melyek tőlem néhány kilométerrel távolabb, a budapesti stúdió termében hangzottak el.

Még nem is sok idő telt el azóta s ma már hangszóró közvetíti lakásunkban az európai leadók műsorát. A szobában hároméves kis unokaöcsém játszik s játékába úgy el van merülve, hogy nem is figyel oda a rádió zenéjére. Ha aztán megkérdem tőle: mondd csak, honnan hangzik ez a zene? — a legtermészetesebb hangon feleli rá: a rádióból. Vajjon eszükbe fog-e jutni valamikor is ezeknek a gyermekeknek, kik már a rádió korában születtek, hogy valamikor még nem volt ilyen egyszerű az érintkezés a világ legtávolabb fekvő részei között is? Azt hiszem, sohasem fognak erre gondolni. Hisz' mennyi minden van a világon, melyről a régi idők embereinek fogalma sem

volt s. melyet mi magunk természetesnek tartunk, mert már megvoltak születésünkkor. Így vagyunk a művészet, tudomány és kultúra legtöbb alkotásával. Már megvoltak születésünkkor és megszoktuk, hogy körülöttünk legyenek; ezért azután igen gyakran nem is tudjuk felfogni jelentőségüket s nem gondolunk arra, mekkora kárunk lenne, ha azokat elveszítenők.

Valahogy így vagyunk a mi vallásunk legdrágább kincsével; a legméltóságosabb Oltáriszentséggel is. Ennek a fölséges, isteni alkotásnak eredete immár csaknem két évezredre nyúlik vissza. Természetes, hogy ez a hosszú idő bőven elég volt az Eucharisztia számára, hogy szellemével át- meg átjárja az egész katolicizmust s középpontjává, ütőerévé váljék az Anyaszentegyház életének. Ebbe az évezredek hagyományba kapcsolódunk bele mi is, amikor édesanyánk karjában először pillantottuk meg a tabernákulumot és előtte a kis örökmécsést s először hallottuk ajkáról a szót: «Ott lakik a Jézuska». Ennek a drága hagyománynak lettünk részeseivé akkor, amikor fehér ruháskában, égő gyertyával kezünkben először járultunk az Úr asztalához. Ez az eucharisztikus élet járt át bennünket azóta is; ahányszor csak szentáldozáshoz mentünk; szentmisét hallgattunk, szentségimádást végeztünk. De vajjon mi ennek a kétezeréves kincsnek örökösei — gondoltunk-e már arra, hogy milyen lenne a világ, ha az Úr Jézus nem mondta volna ki az utolsó vacsorán ezeket az örökjelentőségű szavakat: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre?» Gondoltunk-e már arra, hogyan alakult volna a világ Eucharisztia nélkül?

Ki tudja, talán az apostolok maguk is hitüket veszítették volna, ha az utolsó vacsorán lelkük meg nem erősödik az Oltáriszentség vételével! Vajjon elbírták volna e nélkül ezt az óriási megpróbáltatást, mely az Úr Jézus szenvedésekor a Messiásba vetett hitüket érte?

Az Eucharisztia mindenkor az üldözött és szenvedő keresztények kenyere volt. Az első tíz egyházüldözés tomboló viharában a hívek saját lakásukon tartották az Oltáriszentséget, hogy magukhoz vehessék azonnal, ha a pogány üldözők elfogatásukra jönnek. Miért tették ezt, ha nem azért, mert ettől a Szentségtől várták lelkük megerősödését s a bátor hitmegvallás kegyelmét? E mellett az Egyháznak igen nagy gondja volt, hogy börtönökben sínylődő gyermekeit ebben a hősokelet nevelő kenyérben részesítse. Hőslelkű papok, diakónusok, sőt gyakran világiak, gyermekek is életük kockáztatásával vitték ezt a szent Eledelt fogságban levő testvéreikhez — hiszen ki ne ismerné az Eucharisztia kedves kis vértanujának, szent Tarziciusonak történetét? Mert az Egyház jól tudta, hogy az eucharisztikus Jézus a «vértanuk erőssége» — így mondja ezt Jézus szent nevének litániája is. Hol lennének ma a lélekemelő martirakták, melyek ezeknek az elfogott keresztényeknek gyötrelmes kínok között tanúsított bátorságáról szólnak; hol lennének ezek, ha nem lett volna Eucharisztia, mely ilyen pompás erényvirágokat tudott azokban a hozzánk hasonló gyenge emberekben kitermelni? Hány név

hiányzanék ma a szentek katalógusából! S hány szent hiányzanék akkor az isteni Barány mennyei seregéből?

Ha nem lenne Eucharisztia, nem lennének templomaink sem. Templom csak akkor kell, ha áldozatot akarunk bemutatni Istennek, tehát Oltáriszentség nélkül áldozatunk sem volna. Imaházaink talán lennének, hol egybe gyülnénk szentbeszédre, imára; de milyen sivár, lélektelen, hideg volna mindez, ha nem lehetnénk mindig abban a boldog tudatban, hogy testestől-lelektől közöttünk van maga az Úr Jézus is! Hiányzanék ebből az imaházból minden, ami templomainkat oly meghitté teszi; hiányzanék a szentély, az oltár, a tabernákulum, az örökmécs s nem volna akkor szentmise sem. Pedig mennyi kegyelem áradt már ki reánk ezekből az oltárokból!

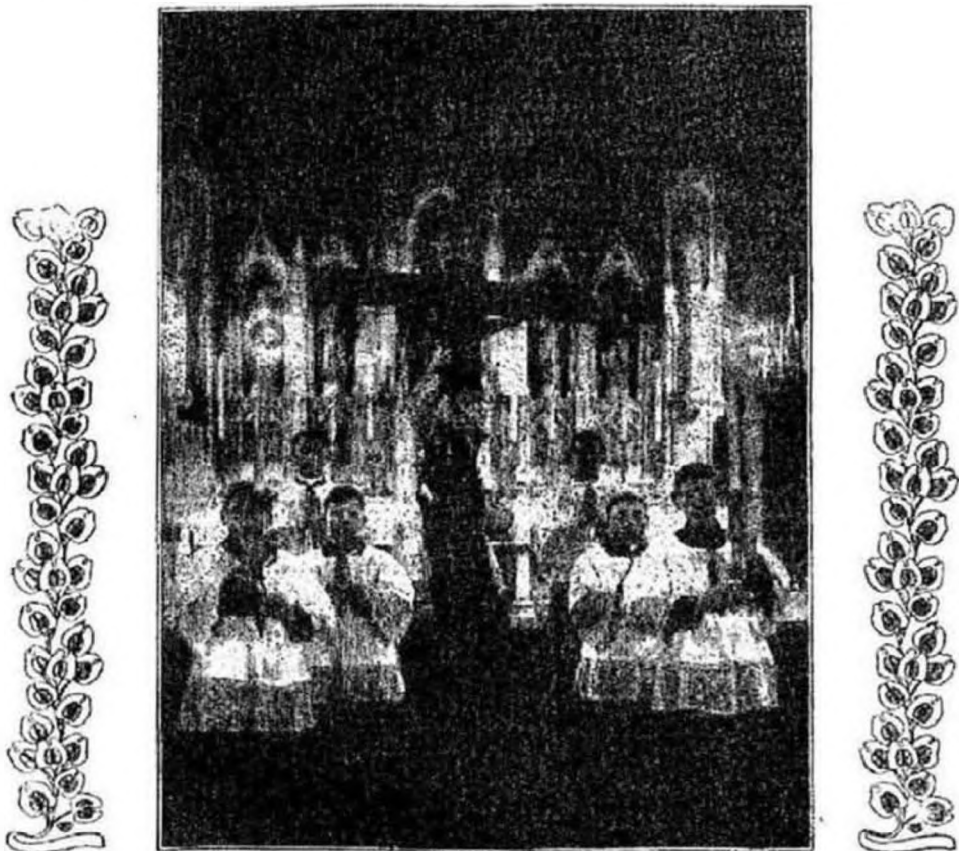
«Jöjjetek hozzám mindannyian, kik elfáradtatok s meg vagytok terhelve és én felüdítlek benneteket» — mondotta egyszer az Úr Jézus. (Máté 11, 28.) Akik fáradtak és terhelték vagyunk? Ó, hát melyikünk mondhatná el magáról, hogy sohasem fáradt, sohasem csüggedt, sohasem leverte és szomorú? Mennyi gond, mennyi nehézség vetődik utunkba nap-nap után? S mennyi gyengeség és elbukás a lelki életben! Ám Jézus hív: «Jöjjetek hozzám... és én felüdítlek». Igen, de hol találunk meg téged, Úr Jézus, ha nem a tabernákulumban?

Mennyi boldog percünkről tudna beszélni ez a tabernákulum, ha egyszer megszólalna! Hány könnyecppjéről fájdalmainknak, melyet az eucharisztikus Jézus szárfított fel s mennyi könnyről, melyet megint csak ő előtte sírtunk bűneink miatt! Hol lennének ezek a lelket felemelő, megtisztító és vigasztaló érzések, ha a mi Urunk nem élne közöttünk; ha nem siethetnénk ő eléje, amikor fáradtak s terhelték vagyunk?

Végül, ha nem volna Eucharisztia, úgy éppen a legszebb élmények esnének ki életünkéből: szentáldozásaink drága percei. Mert Jézus az Oltáriszentséget nem azért szerzette, hogy díszes templomokat, égbetörő dómokat építsenek tiszteletére; nem is azért, hogy arany szentségtartóban helyezték el, azért sem, hogy fényes körmeneteken százezrek hulljanak előtte a porba — mindezt nem Krisztus Urunk rendelte, hanem az Egyház, mely minden erejét, művészi stílérzékét latba veti az Eucharisztia megdicsőítésére. Magának az Úr Jézusnak csak egy az óhajta, sőt ez nemesak óhajta, hanem követelése is, az, hogy saját szívében adjunk neki szállást. «Vegyétek és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az én testem», mondja az utolsó vacsorán. És ezt annyira fontosnak tartja, hogy az örök életet is csak annak ígéri, aki eszi az Emberfia testét és véré. Annyira rászorulunk a szentáldozásból fakadó kegyelmekre és erőre, hogy e nélkül képtelenek volnánk Isten gyermekehez méltóan élni. Annyira rászorul lelkünk a szentáldozásból nyert isteni tüzre, hogy egész lelkesedése és szeretete leohadna, elsenyvedne, elfagyna anélkül. Olyan a mi szívünk, mint a hideg kis tömjéngerezd, melyet előbb az

Úr Jézus Szívének forró parázsába kell vetnünk, ha azt akarjuk, hogy az áhítat illatos tömjénfüstje szálljon föl belőle.

Mi lenne, ha kialudnék egyszer ez az élesztő tűz, az Oltáriszentség? Hogyan lankadna, haldokolna akkor napról-napra a mi lelkünk élete! Hányszor maradnánk alul az erényért való küzdelemben! Mennyi aggodalom nehe-

Az Örökimádás szentlévmegnyitó vigiliájáról: A nagy feszület behozatala.

zednék reánk! Hányszor buknánk bele a bűn sarába! S vajjon lenne-e akkor még annyi erőnk, hogy újra fel tudjunk kelni?

Gyakran elgondolkoztam betegségekemben az embereknek egy érdekes tulajdonságán. Azon, hogy amíg egészségesek, addig legtöbbször eszükbe sem jut arra gondolni, micsoda kincs az egészség; élnek, szórakoznak és közben elfelejtik, hogy mindezért nap-nap után térdenállva kellene köszönetet

mondaniok Istennek. Csak amikor a betegség ágybadönti őket s amikor látják a körülöttük lüktető életet, melybe annyira szeretnének ők is bekapcsolódni, de nem tudnak; amikor szeretnének ők is dolgozni és élni, mint a többiek, de nem lehet, csak akkor kezdenek ráeszmélni, mily nagy értéket vesztek el egészségükkel.

Az Oltáriszentséget sohasem fogjuk elveszíteni. Úgy hiszem azonban, hogy mégsem fölösleges néha elgondolkoznunk azon, mi mindentől lennénk megfosztva Eucharisztia nélkül. Nem azért, mert félünk, hogy valamikor csakugyan elveszítjük, hanem hogy ráeszméljunk, mily kimondhatatlanul nagy kincsnek vagyunk birtokában.

W. J.

Én vagyok, ne féljeteK.

SÖRÉT, csillagtalan volt az éj. Fekete felhők ültek az égre, hogy még komorabbá tegyék az éjtszakát. A félénk apostolok csónakba ültek és elindultak keresni Jézust. A Tibériási tenger nyugtalan volt. Háborgott. Olyan volt, mint a zsidók lelke, mely tele volt felháborodással, méltatlankodással azért, mert a király-jelölt Jézus elmenekült. Az apostolok egymásmellé húzódtak, semmit sem szóltak, de beszédos volt tekintetük: «Uram, ha itt volnál, ismét lecsendesítenéd a vihart!»

«Az éjtszaka negyedik őrváltása körül» (Mk. 6, 48) vakító fény verődött a vakoskodó apostolok szemébe; elkeseredésük ijedelemmé változott, mert szellemét, kísértetet véltek látni «és félelmükben kiáltának». (Mt. 14, 26.)

Az imént még a hullámoktól rettegtek, most még az Urat sem ismerik meg, aki kinyilatkoztatja magát a félénk, a gyáva apostoloknak: «Én vagyok, ne féljeteK!» (Jn. 6, 20.)

Mit jelentett az apostoloknak, a félelmükben szinte kétségbeeső Krisztus-tanítványoknak e két szó: Én vagyok? — Bizalmat. Péter, a leggyávabb apostol, aki emberfélelemből tagadta meg háromszor az Urat, a tengerbe vetette magát és ment, sietett az Úr felé. De süllyedni kezdett, mert közben hite, bizalma megingott, csökkent a Mester iránt.

«Én vagyok!»

Ezt zúgják a nagy ércharangok, ezt a falu templomának kicsi harangjai. Ó, de mily sokan nem hallják e szívbemarkoló kiáltást! A gyárak zakatoló gépei, a villamos csilingelése, az állatok viháncolása, ordítása elnyomják, nem engedik a szívhez férkőzni e hívó szöveget.

Mi halljuk, mi hisszük. «Én vagyok!» Igen, Uram, Te vagy a mi Istenünk. — «Én vagyok!» Igen, Jézusom, Te vagy a mi jóságos Atyánk; Te szeretsz, vársz minket. Bizalmat, szeretetet kérsz tőlünk. Ó, ezt sokszor mi sem halljuk! Türelemre akarsz tanítani, — és mi nem ismerünk meg; irgalmas

szívet keressz — és nem találsz. Vagy nem Te vagy az a nyomorgó, félmez-
telen koldus, aki egyetlen szívbőljövő, vigasztaló, felemelő szót kér tőlünk?
És nem Te akarod próbára tenni istenszeretettünket, amikor földi szeretttünk
búcsúzik tőlünk? — Te vagy, Uram Jézusom; de ezt sokszor mi sem vesszük
észre, s talán felzúg lelkünkben a panasz sötét szava, rágódik bennünk a
keserű szemrehányás. És ha csalódás ér, ha becsületünket sárba tapossák,
a fekete szellem, a szomorúság ül lelkünkre, — és, édes Üdvözítőm, ilyenkor
sem vesszük észre jelenléted.

Olyanok vagyunk, mint a félnék apostolok, akik nem ismerték meg a
feléjük siető, a mellettük álló Jézust. Pedig hányszor mondja szívünkben
pihelve: «Én vagyok!» — Nincs érzékünk Jézus jelenléte iránt, nagyon
földiek vagyunk; mélyen alszik lelkünk, rest az istenes dolgokra. Szívünk
tele van kicsinyes emberi érzésekkel s nem adunk benne helyet Jézus érzéseinek.
Pedig ez nem jól van így! Üresítsük ki szívünket a kegyelmek tengerének
befogadására! A titokzatos isteni mélységből fakadnak a lelkettisztító élő
vizek, melyek a nemtelen, földi érzésekkel teli szívet átistenítik; nézzünk
bele a mélységekbe nyitott szemmel; merüljünk el a vizekbe egész lélekkkel s
akkor majd nem félünk, ha «sok baj, csapás nyomja szívünk», mert a könnye-
ken át, amit szemünk sír, meglátjuk az égbemeredő, az égremutató templom-
tornyot, megérezzük a csendes, hideg tabernákulumban értünk dobogó, mele-
gen, forrón szerető isteni Szívet, halljuk a lelkünket megnyugtató igéket:
«Én vagyok, ne féljete!»

Mágassy Léo.

~ Meditálás ~

BKATALIN kétszer is megfordította a kulcsot az ajtózárbán. Bohókásan
perdült egyet maga körül és az öröm vidámságával benevetett az üres
szoba felé: végre egyszer egészen egyedül vagyok!

Az agyában tervek kezdtek nyüzsgögni, hogy miképpen lehetne kelle-
mesen, de a mellett hasznosan értékesíteni ezt a ritka szabadságot. Először
természetesen egy kicsit nyújtózkodni készült a nagy karosszékben, egy kicsit
álmodozva tervezgetni, de aztán olvasni valami komolyat, gyönyörűt, amit
máskor nem lehet. Mindenestre Prohászkat, hiszen vele csak a legnagyobb
csendben lehet találkozni, őt csak a forró szívtől ellesett érzelmekkel és lelke
fényétől megvilágosodott aggyal lehet megérteni. És aztán elmélkedni vele
lehúnyt szemmel, elnyíló, virágzó értelemmel...

Mindjárt hozzá is készült. Befészkelte magát a kényelmes heverőszékbe,
pár pillanatra átadta magát a pihenés ritka gyönyörűségének, aztán benyult
a szekrény fiókjába egy könyvért. Kezé régi, kopott gyermekkori imaköny-
vére talált. Lapozgatni kezdte, olvasta a gyermekszívhez illő egyszerű fohá-

szokat, nézegette a képeket és a rájegyzett emléksorokat. A szeme hol mosolygott, hol könnyes lett, némelyiket megcsókolta, másikat fájón megsiratta. Majd visszatette és másik könyv után nyult, de megint csak imakönyvre talált.

— Igaz bizony! — jutott az eszébe — hiszen ide gyűjtöttem össze valamennyit. Most már érdeklődve szedte őket az ölébe, sorra nézegette. Ez a fehér csontkötésű az első szentáldozás emléke. Kapcsa nehezen engedett, tele volt a diákévek ajándékképeivel, közöttük egy darabka fehér selyemszalag és két szál feketére száradt gyöngyvirág. Mintha szimbolizálná a fehér gyermeklélekből sokszor feketére száradt, elesett, bűnös embert. A következő könyv lapokra hullott, sokat használt «Mária-leányok társulati vezérkönyve» volt. Találomra felnyitotta, szeme ráesett a heti zsolozsma egyik befejező szakaszára: «Én vagyok a szép Szeretet Anyja, és a félelemé és az ismereté és a szent reménységé» . . . Katalin behúnyta a szemét, próbálta könyv nélkül folytatni és boldoggá tette, hogy sikerült. Aztán sorra kerültek mind a többiek is, csaknem minden darab ajándék; mindegyik tud valamit mondani a multnak egy boldog napjáról vagy csak egy pillanatról is. Ó, mennyi mindenről kell majd egyszer számot adni még az ilyen szimpla léleknek is — mélyedt el Katalin az emlékeibe. Futó sóhajjal vette kezébe a szándékosan utolsónak hagyott, legkedvesebb könyvét, amellyel sok esztendővel ezelőtt ajándékozta meg saját magát. Valamikor kimondhatatlanul szerette ezt a kicsike alakú, fekete bőrkötésű könyvet, amelynek a homlokáról sem az idő, sem a sok használat nem tudta lekoptatni az aranykeresztet. Életének legválságosabb, mégis legszebb időszakán volt hűséges kísérője, minden lapja titkot őriz, minden fohásza könnytől harmatos. Fel sem kellett nyitnia, máris érzések rohanták meg, fájók és gyönyörűek; emlékeznie kellett azokra a harcos időkre, amikor életútjára először esett a kereszt árnyéka, amikor riadtan, tanácstalanul állt a szenvedések között és gyámoltalan kishitűségében csaknem gyáván megfutamodott az élet félelmetes problémái elől. Olyan sokat forgatta akkor e könyv lapjait, hogy bizonyosan most is ott nyílna fel, ahol egy képecske őrizi megbékült lelke alázatát: «Uram, ha te is úgy akarod, muljék el e keserű pohár!»

Katalin lélekben továbblapozott a könyvben és megállt egy másik képecskénél. — «Azért, aki magát állani gondolja, vigyázzon, hogy el ne essék» (Kor. 10—12) — pirult bele a visszaemlékezésbe. Csúfos vereségét öröktette meg ez az emlékkép. Pedig akkor már régen járt a lelki élet útján; már ott tartott, hogy panasz nélkül, kemény akarattal tudta elviselni, ha lábát a gáncsok kövei felvérezték, ha a rosszakarat tövisei megtépték. Mámoros diadallal mélyedt el a krisztusi élet rejtelmes szépségeibe és átadta magát az Isten színe előtt járás misztikus édességének. Azt hitte, a magasba nőtt cédrust már nem éri el a föld pora, azt az Isten örök napsugara csókolja

mindig fényesebbre. És akkor farizeusi gög kísértette meg, felvetette a fejét: «Uram, küld rám a megpróbáltatások viharát, hogy megmutathassam, milyen erős vagyok». — Hogy is volt? ... Igen ... Tavaszi borulás, futózápor volt mindössze, a viharak még szele sem érte, mégis mire kiderült az ég, a büszke cédrus levelétvesztetten csúfoskodott a napsütésben.

Katalin szívdobogva nézett vissza vereségére. Az így felzaklatott mult most már vitte tovább-tovább, mint egy zarándok ment emléktől-emlékig, mindegyik előtt fejhajtván imádkozott.

— Imakönyvem utolsó lapján úrnapi fehér rózsaszírom porlad — fejezte be meditációját Katalin. Ujjai szorosabbra fonódtak, nehogy kihulljon onnan. Csak egy fehér rózsaszírom arról az útról, melyen az Úr «körüljárt, jót tevén», mégis biztos vezetője lett az egyedüli igaz úton. Hogyan? Mit tett ez a rózsaszírom? — Semmit. Feküdt a föld porában, az Úr lába előtt és boldog volt, mert arra rendeltetett és mert a hivatását betöltötte. Amikor Katalin erre ráeszmélt, lehajolt érte, imakönyvébe tette, hogy soha el ne felejtse ő is betölteni hivatását, akár a hegytetőn, akár a föld porában.

Kempis Tamás mondja, hogy «az alázatos szív békességnek örvend». Katalin szíve azóta is, most is, a meditáció után békességnek örvendett. A lelke csodálatos érzésekkel telt meg s mint a kápolna sokszavú csengője, dalba kezdett.

Király Ödönné.

Májusi imaszándékunk.

Máriával Krisztus keresztje alatt.

A rendkívüli Szentév különösen az Úr Jézus keresztáldozatára irányítja figyelmünket. Minden engesztelésnek — így az oltáregyesületi engesztelő imaórának és engesztelő szentáldozásnak is — egyesülésben kell lennie a legnagyobb engeszteléssel és jóvátétellel, az Úr Jézus Krisztus keresztáldozatával. Ehhez nekünk a legnagyobb példát a Szűzanya adja. A Központ május 2-án ünnepli Máriának, mint Engesztelő Szűznek (Virgo Reparatrix) ünnepét. Ennek az ünnepnek az evangéliuma *Mária a kereszt alatt. Alljunk mi is Vele a kereszt alá.* Imaóráink, szentségimádásaink tárgya legyen a szenvedő Jézus. Érezzünk Iránta úgy, ahogy Mária érzett. Érezzük át, mennyi méltatlanság és megbántás éri Őt. A világon mily nagy a gyűlölet, mely Jézus vesztére tör (istentelenek ligájának propagandája); ahol sikerül ennek a gyűlöletnek tevékenykednie, mennyire igyekszik meggyalázni az Úr Jézust; belerántja a porba, a sárba és keresztre feszíti, mint egykor a zsidók. Csak a kereszt és a szegek vannak másból, a szenvedés ugyanaz. Az Úr Jézus lelkében — ha most belelátnánk — nem kisebb fájdalmat találunk, mint egykor a keresztben. Hogyan enyhítsük ezt méltóképpen. Máriaként. Máriától vegyünk példát. Kölcsönözzük ki Mária szívét. Az Ő érzelmeit: hűségét, odaadását, anyai szeretetét az Úr Jézus iránt. Engedjük át

magunkat az Úr Jézus iránti részvétnek úgy, mint Ő vett részt Üdvözlőnk szenvedéseiben. Legyen a május hónapban mindennap minden oltáregyesületi tag lelkében Mária gyengéd szeretete és az Úr Jézus iránti áldozatra kész együttérzése mégpedig olyan tökéletes fokban, amely mértékben képesek vagyunk reá.

Május havában az oltáregyesületi tagok (a rendkívüli Szentév miatt csak a tisztító tűzben szenvedő lelkek javára) teljes búcsút nyerhetnek: máj. 2-án, Virgo Reparatrix ünnepén, csak a központi templomban; máj. 4-én, máj. 5-én, máj. 17-én, máj. 25-én, az egyéni imádási óra napján, a havi közös ájtatosság napján, egy tetszés szerint választott napon.

Országos központi templomunknak, az Örökimádásnak háborúba elviitt nagyharangja helyébe már meg van rendelve egy 12 mázsás, Szent József tiszteletére öntendő nagy harang, amely a napi szentségimádást befejező szentségi áldáshoz fog naponta megszólalni. A májusi nemzetközi vásáron már ki lesz állítva, de a felszentelése csak aug. végén lesz, hogy az Örökimádás 25 éves jubileumára szólaljon meg először. Adományokat a Szent József-harangra szívesen fogadunk, mert a végösszeghez még 900 P. hiányzik.

Óriási sikere volt az Örökimádás-templom szentévmegnyitó vigiliájának. Az Örökimádás szentévmegnyitó őskeresztény szellemű vigiliájáról a templom lelkésze úgy nyilatkozott, hogy ilyen tömeget a templom még sohasem fogadott falai közé s ilyen kitartó buzgóságot soha, sehol sem látott. Nemcsak minden talpalatnyi hely volt betöltve, de a

nyitva maradt főkapun át a kint-rekedtek százai kapcsolódtak bele az ájtatosságba. Megható volt nézni, miként álltak az utcán a gázlámpák alá férfiak és nők, hogy a bentiekkel együtt énekeljék és imádkozzák a keresztúti ájtatosság szövegét.

Főlemelő mozzanat volt a három méter magas feszületnek a szöszékben való elhelyezése. A hatalmas,

nehéz feszületet dr. Mátrai Gyula lelkész egymaga hozta a zárdai ház «O Crux ave» éneke mellett (lásd a 71. lapon a képet) és a szószéken való elhelyezés előtt a templom szentélye szegélyének közepén állva, előbb a Megfeszített nevében a hívekhez, azután pedig a hívek nevében az Úr Jézushoz beszélt arról, hogy a feszület Isten irántunk való szeretetének legfőbb bizonyítéka; hogy nem lehet az emberiségnek senki más megváltója a Megváltón kívül; hogy senkiben sem bízhat az emberiség annyira, mint Jézusban, aki életét adta érte. *A feszület prédikációjára figyeljünk a szentévben és az legyen legkedvesebb könyvünk — mint aquinói Szent Tamásé — amelyből életbölcsest tudhatunk.*

Ezután a feszületet a szószékre vitte, ahol az Oltáregyesület két alkalmazottja emelte bele a szószékben előre elkészített fatartóba. A kereszt felállítása után a hívek lelkes «Ó szent kereszt áldott fája» éneke következett, majd szentkeresztúti ájtatosság, amelyhez a lelkész — külön privilégium alapján — egyetlen keresztvételssel a jeruzsálemi keresztút búcsúival látta el a szószékben felállított feszületet.

A keresztúti ájtatosság után az «A keresztfához megyek» ének, majd a fájdalmas szentolvasó következett római módra. Vagyis a titkokat nem mondták a hívek az Üdvözleget «Jézus» szava után, hanem minden tized előtt elmondta az előimádkozó *Zboril Albin* hittanár és utána egypercnyi elmélkedés következett, melynek végén kis csengőjelre kezdtek és mondták el a tíz Üdvözleget. Ezután újra dr. Mátrai lelkész beszéde következett a szentév jelentőségéről. Ebben a szentévben meg kell történnie az Úr eljövételének olyan értelemben, hogy az egész világ kénytelen lesz tudomást szerezni róla; Jézus-

nak benne kell élnie a családokban és az egyesek lelkében. *A szentév ájtatosságaként a szentmiseáldozatot jelölte meg, amelyben az oltárainkon megjelenő Krisztussal megjelenik az egyszerű bemutatott keresztáldozat minden érdeme és gyümölcse.* — A szentévet meghirdető pápai bullát a hívek állva hallgatták meg és «Deo gratias»-sal feleltek reá. — Az éjjeli óraütköz a lelkész — a kereszt alól — áldást adott a jelenlevőkre. Az első ünnepi nagymisét óránként szentmisék követték, gyönyörű népénekekkel. Az első szentmise áldoztatása másfél óráig tartott. Az összes áldozók száma a vigilián és a délelőtt folyamán kettőezerhátszáz volt. Egész éjjel volt gyóntatás. Recsegtek-ropogtak a gyóntatászekék, oly nagy volt ellenük a roham. Körülbelül ezren végeztek el éjjel és folytatólagosan a szentgyónásukat. Minden szentmisén voltak áldozók azok közül, akik szentgyónásukat időközben elvégezték. Gyóntatás nemcsak a templomban volt, hanem az udvaron és a lelkési irodában is. Ügyszólván az egész éjjel át gyóntatott *Polgár Pál* fővárosi hitoktató és a nagymise után reggelig a lelkész is. Feledhetlenül szép volt a Virgo Reparatrix-kongregáció magyar éneke, amellyel minden szentmise áhítatát emelte és a nagy hívő sereg lelkes éneklése az általuk is ismert énekekbe való bekapcsolódásnál *Horváth Juliska* tanítónő harmonium kísérete mellett. A program sikeres lebonyolításában a lelkésznek *Kerekes Béla* hitoktató, *Zboril Albin* hittanár, *Polgár Pál* hitoktató, *Solyosi Vendel* és dr. *Csóka Lajos* bencés tanárok; *Vecsey Lajos* káplán, *B. Szokolai Alajos* colmári lelkész, *Zádor István* és *Herceg Václav* ciszterciataatyák segítettek áldozatos önfeláldozással. A hívek áldozatkész magatartására jellemző, hogy még reggel 3/6 órakor is, amikor az

ötórai szentmise után a pápai himnuszt énekelték, zsufolásig tele volt a templom. Este 8-tól reggel 6-ig tartottak. Az éjféli utáni szentmiséről eltávoztak helyébe bejöttek a kintrekedtek és így tömve maradt a templom egész reggelig. Az Örökimádás még nem látott soha ekkora buzgóságot, mint ezen a vigilián. Igazi engesztelés és méltó bekezdése volt a szentévnék, amelyet talán sehol a világon nem kezdettek el méltóbban, mint a szegény Magyarország engesztelő templomában, az Örökimádásban.

Pécsett nyílt meg Magyarország II-ik női Manrézája. A Budapesti Országos Középponti Oltáregyesületnek az idén már 25 éves női lelkigyakorlatos háza után most a pécsi «Ürinők Kongregációja» is attól a nemes céltől vezérelve, hogy nőtestvéreinek (nem kongregánistáknak is) módot nyújtson arra, hogy az év bármely szakában zárt lelkigyakorlatot tarthassanak, női «Lelkigyakorlatos Otthon»-t létesített Pécsett, Mátyás Flórián-ú. 42. sz. házában. A legelső lelkigyakorlatot Krisztus Urunk halálának 1900 éves évfordulóján, ápr. 2-től kezdődőleg három napon át tartották meg ünnepélyes Veni Sancte-vel és házszenteléssel. A következő lelkigyakorlat virágvasárnapján kezdődött.

Egyelőre 22 személy befogadására van berendezve minden alkalomra. Ez okból kéthetenként ismétlődnek a lelkigyakorlatok. Tizenöt jelentkező az időpontot megválaszthatja tetszés szerint. Ha egy helyről jönnek egy csoportban, 33%-os vasúti kedvezményben részesülhetnek.

Háromnapos lelkigyakorlat alatt a benntartózkodás 6 pengő, fűtéskor 7 pengő.

Aki továbbra is igénybe óhajtja venni az «Otthon»-t üdülés céljából, rendelkezésére áll a lelkigyakorlatok

közötti időben bármikor. Ilyenkor a napi ellátás díja 3 pengő, fűtés idején 4 pengő.

Bármilyen érdeklődésre készségesen válaszolnak.

Jelentkezőket a lelkigyakorlatokra minél előbb kéri a fent jelzett címre.

*

Jelentés a tabáni fiókoltáregyesület 1932. évről szóló működéséről. Számot vetve az elmúlt év munkateljesítményeiről és összegezve azok eredményeit, mély tisztelettel jelentjük, hogy 1932. esztendőben is három fő-törekvése volt fiókoltáregyesületünknek:

1. *Lelki élet útján* való előrehaladáshoz az eucharisztikus Jézus bensőséges szolgálata által kegyelmi erőket nyerni;

2. *a tabernákulum előtt* végzett csendes elmélyülés által az eucharisztikus Király engesztelését kieszközölni és

3. *plébániai templomunk istentiszteletei* szükségleteinek fedezését munkánkkal és szerény adományunkkal elősegíteni.

Ezenfelül még szerény törekvésünk oda is irányult, hogy mindennapi életünket az Egyház parancsaihoz alkalmazva berendezzük, katolikus voltunkat külsőleg is kifejezésre juttassuk és egyesületünk szervezeti szabályainak értelmében az egyesületi életet ápoljuk.

E célkitűzést szem előtt tartva tartottuk meg minden hó utolsó hétfő délutánján havi összejöveteleinket, hogy esetről-esetre megbeszéljük terveinket. Ezeknek kivételére és megvalósítására ft. igazgató urunk minden alkalommal konferenciabeszéd keretében «lelki utrahalójával» megerősítést nyertünk.

Ünnepélyes «Veni Sancte»-val kezdtük meg ezúttal is munkaévünket és a sziklakápolnába zárandokolva a Boldogságos Szűz oltalmába

gény gyermekeinek felruházására karácsony előtt rendezett vásárra és tavasszal a szegény cserkészfiúk táborozására rendezett szeretetuzsonnára tagjaink szép mennyiségben küldtek élelmiszereket árusítás végett.

Fióköltáregyesületünk belső életében is változás történt. Ugyanis jegyzőkönyveinket alapításunk óta *Cseh Aranka* úrnő vezette, aki azonban most hivatalos elfoglaltsága miatt kénytelen volt tisztségétől megválni, de továbbra is buzgó tagunk marad, helyette özv. Vitán Gézáné úrnőt választottuk meg fióköltáregyesületünk jegyzőkönyvvezetőjévé.

Taglétszámunk nem igen növekedett az elmúlt évben, 264 tagunk volt, ezek közül 11 meghalt, 4 elköltözött.

Pénztári forgalmunk a múlt évhez képest, sajnos, egy kis visszaesést mutat, de ez nem tagjaink áldozatkészsége hiánya, hanem az egyre fokozódó súlyos megélhetési viszonyok következménye.

Nem sorolhattunk fel beszámolónkban nagy eredményeket, külső sikereket, mert a mi munkánk benn a lelkekben folyik és azok eredményeit nem mi, hanem az eucharisztikus Jézus, kinek szolgálatában állunk, fogja nyilván tartani.

A nagytekintetű központi Oltáregyesületnek továbbra is hűséges fiókszervezete akarunk maradni, gyenge és szerény munkánk iránt megértő, jóindulatú támogatásukat kérve.

A Tabáni Fióköltáregyesület és a Tabáni Eucharisztikus Gyermekecsövetség 1933. évi április hó 24-én, hétfőn d. u. 6 órakor tartotta közgyűlését a tabáni Szent Katalinról nevezett plébániatemplomban a következő tárgysorozattal: 1. Ima. 2. Közgyűlést megnyitja ft. Budai János, a tabáni fióköltáregyesület lelkiigazgatója. 3. Énekszám: a) Adoremus... b) Ave verum... c) Sanctus, Benedictus a IX. miséből. — Gregorián. 4. Beszámoló az évi működésről: Szegedy-Maszák Aladárné elnök. 5. Pénztári jelentés: Leimeter Teréz pénztáros. 6. Az Eucharisztikus Gyermekecsövetség beszámolója. 7. Költeményt szaval az Euch. Gyermekecsövetség tagja. 8. Orgonaszám. Liszt: Evocation a la Chapelle Sixtine. (Mozart: Ave verum corpus.). Calligaris Ferenc karnagy. 9. Ünnepi beszéd. Mondja: ft. P. Bangha Béla S. J. házfőnök. 10. Énekszám: a) Bogisich: Üdvözlégy, szent test... b) Demény: Üdvözlégy... c) Pitoni: Laudate Dominum... 150. zoltár. Négyszólamú vegyeskórusok. 11. Zárzó: dr. Angyal Kálmán apátplébános úr. — Utána litánia és áldás volt a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Sorrend: O salutáris... Korális. — Litánia. Sztjanovits: Regina coeli. Háromszólamú női kórus. Bruckner: Tantum ergo. Ötszólamú vegyeskórus. Áldás. Bárdos: Rex clementissime. Négyszólamú vegyeskar. — A 3. és 10. számot és a litánia énekeit a tabáni egyházközség Szent Cecília énekkara énekelte Calligaris Ferenc karnagy vezetésével.

A rendkívüli szentévre mindig aktuális **Keresztút Krisztus Urunk halálának 1900. évfordulójára** most jelent meg új, magyar gyártmányú, gyönyörű képekből összeállítva és b. e. *Prohászka* püspök szövegével ellátva. Miniatürkialás. Ára 1.50 P. Szentévi emlékkép darabja 6 fillér. Kapható az ár és portókötség beküldése után Missziósbolt. Budapest, I., Krisztina-körút 127.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — Felelős: ifj. Kohl Ferenc.